

Arrest

nr. 177 598 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 17 december 2015 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 24 november 2015 in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Op 29 januari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 3 februari 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 3 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten :

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18 (1) b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 17.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen reis-en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 24.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 25.01.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan op 04.10.2015 verliet om met de auto en te voet naar Iran reizen en daar 14 nachten in een voor hem onbekende stad bij zijn smokkelaar te verblijven. Hij verklaarde daarna te voet naar Turkije te zijn gereisd om daar ongeveer 5 nachten te verblijven, waarvan 4 nachten in Van en 1 nacht in Istanbul, in een smokkelaarsverblijf. De betrokkene verklaarde daarna te voet het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden, maar dat hij door de politie teruggestuurd werd naar Turkije. De betrokkene verklaarde daarna 2 nachten in Turkije te hebben verbleven om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten opnieuw in Bulgarije te betreden. Hij gaf aan daar 2 nachten in een onbekende stad in een smokkelaarsverblijf te zijn verbleven en 13 dagen in een gevangenis. De betrokkene diende in Bulgarije op 24.11.2015 een asielaanvraag in. Hij gaf aan vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen op 07.12.2015. In België diende de betrokkene op 17.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 29.01.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 03.02.2013 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht van verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij onderweg van medereizigers had gehoord dat België een goede plaats is met vriendelijke mensen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Hij gaf aan dat hij door de politie geslagen werd en dus in België wil blijven. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 11.03.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten om te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Bulgarije en zijn asielaanvraag in België verder te behandelen. De betrokkene opperde dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat hij in een vluchtelingenkamp werd opgesloten en dat zijn vingerafdrukken er onder dwang werd genomen. Daarnaast herhaalde de betrokkene dat hij er geen eten kreeg, niet naar het toilet mocht en dat er een verbod gold om onderling met elkaar te praten. Hij gaf aan dat indien men dit toch deed, er slagen en schoppen werden uitgedeeld.

De betrokkene gaf aldus aan dat hij in Bulgarije geen asiel heeft gevraagd, maar dat hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar

aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije. Bovendien gingen de Bulgaarse instanties akkoord met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, hetgeen impliceert dat de betrokkene er effectief asiel heeft aangevraagd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of loutere wens in één bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tegelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum, Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verder zetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke

beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13). In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Diana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "In absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 03.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor en middels het schrijven van zijn advocaat dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen en dat hij in een vluchtelingenkamp werd opgesloten. Hij gaf aan dat hij geslagen werd door de politie, dat hij er geen eten kreeg en niet naar toilet mocht. Bovendien sprak hij van een onderling spreekverbod met andere asielzoekers en zouden er slagen en schoppen zijn uitgedeeld indien dat niet gerespecteerd werd.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in

artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende opsluiting, wensen we te benadrukken dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, meer bepaald de vermeende slagen door de politie en de slagen en schoppen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Wat de schoppen en slagen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod betreft, merken we op dat de betrokkene niet specificeert of hijzelf slachtoffer was van deze vermeende feiten, aangezien hij in algemene bewoordingen het volgende stelt: 'deed men dit toch, dan werden er slagen en schoppen uitgedeeld'. De betrokkene geeft aldus niet aan dat hijzelf onderwerp was van een dergelijke vermeende behandeling. De betrokkene stelde wel dat hij door de politie geslagen werd, maar gezien de betrokkene deze vermeende feiten niet verder weet te duiden, menen we te mogen besluiten dat deze zich niet afspeelden binnen het gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. We merken dienaangaande op dat de betrokkene al een bij een eerste illegale binnenkomst gerepatriëerd werd naar Turkije en vervolgens nogmaals op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen voedsel zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben.

We merken bovendien op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde - behoudens stress - geen gezondheidsproblemen te ervaren. Deze beweringen contrasteren ons inziens sterk met de vermeende feiten van geweldpleging en de totale afwezigheid van voedsel gedurende 13 dagen.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens echtgenote en kinderen zich allen in Afghanistan bevinden. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene, zoals vermeld, geen gezondheidsproblemen te kennen. Wel maakte hij gewag van stress. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"*

Bij arrest nr. 169 159 van 6 juni 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing te bevelen.

1.2. Op 30 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 169 360 van 8 juni 2016 beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en houdende terugleiding naar grens. Bij arrest nr. 174 836 van 19 september 2016 verwerpt de Raad vervolgens het beroep tot nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 189 463.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van de verzoeker er op dat de Bulgaarse autoriteiten op 3 februari 2016 instemden met het verzoek om terugname, zodat thans de termijn van zes maanden voor overdracht, waarin artikel 29 van de Dublin III-verordening voorziet, verstreken is en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgaat naar de Belgische staat.

3.2. De verwerende partij merkt op dat *in casu* een arrest van de Raad is tussengekomen waarbij de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst, zodat de termijn van zes maanden pas begint te lopen bij een definitieve uitspraak hieromtrent van de Raad.

3.3. Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

(...)”

Uit artikel 29, eerste lid, van de Dublin III-verordening blijkt dus dat er twee situaties worden beoogd om het aanvangsmoment van de termijn voor overdracht te bepalen, met name van zodra praktisch mogelijk en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen enerzijds, of van zodra praktisch mogelijk en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid, opschortende werking heeft anderzijds.

Artikel 27, derde lid, van de Dublin III-verordening, waarnaar in de voornoemde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”

Artikel 29, eerste lid, van de Dublin III-verordening stemt grotendeels overeen met artikel 20, eerste lid, d) van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening; zie concordantietabel Dublin III-verordening).

De interpretatie van artikel 20, eerste lid, d) van de Dublin II-verordening, en meer bepaald de vraag naar het precieze aanvangsmoment voor de termijn van zes maanden, werd voorgelegd aan het Hof van Justitie dat hieromtrent uitspraak deed in het arrest C-19/08 van 29 januari 2009, Migrationverket/Petrosian.

Volgens punt 40 van dit arrest ligt het doel van de termijn van zes maanden in het feit beide betrokken lidstaten in staat te stellen overleg te plegen over de totstandkoming van de overdracht en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen, daar deze geschiedt volgens de nationale wetgeving van deze laatste lidstaat. Uit punt 41 blijkt dat in de oorspronkelijke (eerste) Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen werd ingediend, ondertekend te Dublin op 15 juni 1990, de overdrachtstermijn maar een maand bedroeg en men juist om rekening te houden met praktische problemen die zich voordeden, de termijn in de Dublin II-verordening op zes maanden heeft gebracht. Deze principiële termijn van zes maanden, met uitzonderingen voor de situatie van gevangenzetting of onderduiken, werd behouden in de Dublin III-verordening. Volgens punt 44 acht het Hof van Justitie het belangrijk dat zowel in de situatie dat het beroep geen schorsende werking heeft, als in de situatie dat een beroep wel schorsende werking heeft, de lidstaten in beide situaties over een effectieve termijn beschikken van zes maanden, die zij worden geacht volledig te benutten voor het regelen van de technische afhandeling van de overdracht. Het Hof van Justitie concludeert dat *“artikel 20, lid 1, sub d, en lid 2 van de Dublin II Verordening aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer de wettelijke regeling van de verzoekende lidstaat voorziet in opschortende werking van een beroep, de termijn voor tenuitvoerlegging van de overdracht niet reeds aanvangt met de voorlopige beslissing van de rechter om het in gang zetten van de overdrachtprocedure op te schorten, maar pas met de beslissing van de rechter over de gegrondheid van de procedure, die aan het in gang zetten van de overdracht niet meer in de weg kan staan”*.

Te dezen kan de beslissing van 30 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) beschouwd worden als een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 27, derde lid, van de Dublin III-verordening. Nu de tenuitvoerlegging van deze beslissing geschorst werd door het arrest nr. 169 360 van 8 juni 2016 van de Raad en de Raad vervolgens bij arrest nr. 174 836 van 19 september 2016 het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring verwierp, dient in toepassing van artikel 29, eerste lid, van de Dublin III-verordening te worden vastgesteld dat de in deze bepaling genoemde termijn van zes maanden waarbinnen de verzoeker dient te worden overgedragen aan Bulgarije is beginnen lopen vanaf 19 september 2016. Dit is immers de datum van *“de beslissing van de rechter over de gegrondheid van de procedure, die aan het in gang zetten van de overdracht niet meer in de weg kan staan”*.

Het beroep is derhalve ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het *“recht op een eerlijke administratieve procedure”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikelen 3, 17 en 18 van de Dublin-Verordening (604/2013), artikel 3 EVRM, artikelen 1 tot 4 van het Handvest, verbieden dat er een Dublin-overdrachtbeslissing (zoals de bestreden beslissing) genomen wordt indien :

- er een reëel risico bestaat dat de betrokkene het slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in de lidstaat waar hij, volgens deze beslissing, overdracht moet worden; of

- er een reëel risico bestaat dat hij niet over de basisrechten voorzien in de richtlijnen “Kwalificatie” (2011/95), “Procedure” (2013/32) en “Opvang” (2013/33) zal genieten; of
- er een reëel risico bestaat dat het beginsel van non-refoulement niet eerbiedigd wordt;

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « *veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « *[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision* » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « *le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce* » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « *doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs* » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « *que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet* » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « *en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.* » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

☐ Eerst onderdeel: het recht om te worden gehoord en het recht op een eerlijke administratieve procedure

De aangehaalde rechtsnormen werden geschonden omdat :

- verzoeker werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman;
- verzoeker kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer hij door verwerende partij ondervraagd werd;
- er werd aan verzoeker niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoordde, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidsaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- er werd hem gevraagd om zijn antwoorden kort te houden;
- verzoeker heeft geen kopie gekregen van zijn interview door verwerende partij;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat verzoeker niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan, en dat verzoeker tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen.

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopië van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest. (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

Zo oordeelt de bestreden beslissing: "Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)." Gezien verzoeker niet bijgestaan was door een advocaat om het gehoor voor te bereiden of tijdens het gehoor, is het logisch dat verzoeker geen juridische pleidooi heeft kunnen houden noch de feiten juridisch kunnen kwalificeren en ook niet de nadruk heeft kunnen leggen op die elementen die aantonen dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk zou uitmaken van zijn fundamentele mensenrechten en van de richtlijn 2011/95/EU. Verzoeker heeft de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer werd zo goed mogelijk uiteengezet, maar de afwezigheid van bijstand door een advocaat en het feit dat hem geen kopie werd gegeven van zijn interview heeft hem duidelijk benadeeld.

□ Tweede onderdeel: de motiveringsplichten, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest

Verzoekers overdracht, en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 16.01.2016 §67 en dissident opinion van de Rechter Sajò), schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing heeft als gevolg dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met de het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en het beginsel van non-refoulement, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Verzoekers uiteenzetting kan in vier onderdelen ontwikkeld worden, rekening houdend met het feit dat deze elementen een geheel vormen.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije (zie feitenrelaas), en dat hij uiterst ongerust, bezorgd en opgeschrokken is.

Verzoeker heeft verklaard aan Dienst Vreemdelingenzaken, en zonder dat deze verklaringen betwist worden door de bestreden beslissing, dat hij een eerste keer geprobeerd heeft om Bulgarije binnen te treden maar dat hij onmiddellijk gerepatriëerd werd naar Turkije.

De bestreden beslissing oordeelt dat het feit dat verzoeker tweemaal probeerde om het land binnen te treden een rechtvaardiging vormt voor de opsluiting van verzoeker in Bulgarije. Het feit dat Bulgarije weigerde om verzoeker binnen te laten als asielzoeker is echter een bewijs dat Bulgarije zijn verplichtingen in het licht van artikel 1 van de conventie van Genève van 1951 niet nakomt. Verzoeker werd het slachtoffer van refoulement door Bulgarije. Dit wordt niet in rekening genomen door de bestreden beslissing in de bezwaren die verzoeker heeft tegen een overdracht aan Bulgarije, enkel als een uitleg gebruikt waarom verzoeker, de tweede keer dat hij binnentrad, opgesloten werd.

Er moet aan verwerende partij blijkbaar worden herinnert dat een asielzoeker niet geassimileerd kan worden met een illegale migrant en dat hij beschermd wordt door de conventie van Genève van 1951, artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie en, voor een uitvoering van deze bepalingen, door artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het gebruik van geweld tegen verzoeker wordt eveneens gerechtvaardigd in de bestreden beslissing wat betreft de vingerafdrukken van verzoeker: er wordt geoordeeld dat het geweld dat gebruikt werd tegen hem evenredig was met het doel om zijn vingerafdrukken te nemen. Echter had verzoeker aangehaald dat hij ook het slachtoffer was van geweld toen hij opgesloten is, bijvoorbeeld omdat hij aan het praten was met de andere gedetineerden. Er wordt nergens in de bestreden beslissing uitgelegd waarom dat geweld eveneens evenredig zou zijn met een wettig doel en men moet dus oordelen dat het

gaat om arbitrair geweld en een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest gezien de detentieomstandigheden.

De motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 werd bijgevolg duidelijk geschonden door de bestreden beslissing, alsook de zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest.

Daartegen verwijt de bestreden beslissing aan verzoeker dat hij geen begin van bewijs aanbrengt van de schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije. Er moet echter benadrukt worden dat zulk bewijs onmogelijk is te leveren, dat verzoeker in een gesloten centrum was en dat hij niet beschikte over enige bewijsmateriaal. Verzoeker wil daarnaast nog benadrukken dat hij geslagen werd in Bulgarije en dus wel degelijk een vernederende behandeling heeft ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM die riskeert zich opnieuw te voordoen in geval van terugkeer naar Bulgarije.

Omtrent de detentie van verzoeker, oordeelt de bestreden beslissing, zonder enige grondige informatie over de vermelde detentie, dat deze wel wettig kon zijn. Deze conclusie is echter gehaast en niet gebaseerd op enige objectieve informatie, zoals ook geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016, ook over een Dublin Bulgarije:
(...)

De bestreden beslissing kan daarnaast niet overtuigen door te stellen dat: "Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren."

In 2014, toen de UNHCR opgeroepen heeft om de overdrachten aan Bulgarije op te schorsen, zoals meermaals herhaald in de bestreden beslissing, was Bulgarije ook lid van dezelfde internationale verdragen als België. Zich beroepen op het vermoeden van respect van de mensenrechten is dus niet voldoende, voornamelijk voor een land waarvan kort voordien geoordeeld werd dat het niet in staat was om de fundamentele mensenrechten te garanderen van de overgedragen asielzoekers. De situatie moet worden onderzocht in concreto.

De bestreden beslissing baseert zich daarnaast op de bewering dat er geen recente objectieve publicatie zou zijn die wijst op ernstige problemen in de opvang sinds 2014. De beslissing vermeldt echter ook geen recente objectieve publicatie waaruit zou blijken dat de fundamentele mensenrechten van asielzoekers worden gewaarborgd in Bulgarije, nadat er in 2014 duidelijk werd gesteld dat dit niet het geval was. In het laatste verslag van UNHCR, van april 2014, wordt duidelijk de vrees vermeld over de duurzaamheid van de verbeteringen die hebben plaatsgevonden tussen begin 2014 en april 2014 in Bulgarije. Men kan zich dus niet baseren op een rapport van april 2014, twee jaar later, terwijl in datzelfde rapport gewezen wordt op de niet duurzaamheid van de situatie:

"While UNHCR welcomes the efforts undertaken by the Bulgarian authorities, mainly by SAR in cooperation with civil society and acknowledges improvements, UNHCR remains concerned over the sustainability and the consolidation of these endeavours in the medium and longer-term. UNHCR notes that some initiatives were undertaken on an ad hoc basis, mainly by NGOs and Bulgarian civil society, in response to a crisis, without ensuring SAR's capacity to take over, for example in the areas of support for people with specific needs and the monitoring of their situation, provision of recreational activities for children, and sustained provision of legal aid and representation at all instances." (UNHCR rapport, april 2014, bl. 16).

De conclusie van die rapport is ook niet zo positief als de bestreden beslissing het doet blijken:

"UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection." (bl. 17)

De bestreden beslissing erkent dat er problemen zijn met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije, maar concludeert dat "het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende

bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is net als voldoende zwaarwichtig beschouwen” om te oordelen dat de overdracht zou moeten worden geschorst.

De criteria waarop de bestreden beslissing gebaseerd is om te oordelen dat de problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn worden niet vermeld in de bestreden beslissing en lijken uiterst arbitrair. Daarenboven worden ze voornamelijk gebaseerd op een rapport van UNHCR van 1 april 2014, terwijl er verschillende recentere rapporten werden gepubliceerd waaruit duidelijk blijkt dat een overdacht aan Bulgarije wel degelijk een risico inhoudt op schending van artikel 3 EVRM.

I) Oproepen en aanbevelingen van internationale organisaties om niet uit te wijzen naar Bulgarije

Sinds meerdere maanden, blijven meerdere internationale organisaties vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten, rekening houdend met de risico's op schending van het artikel 3 EVRM :

- Aldus deed ECRE een verzoek in datum van 7 april 2014 waarbij de Staten-leden werden uitgenodigd om niet uit te wijzen naar Bulgarije. ECRE stelt vast dat ondanks de inspanningen die werden geleverd door Bulgarije, deze onvoldoende blijven. De Staat is niet bij machte om goed opvangomstandigheden te creëren.

« ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” (stuk 8)

- Nog recent hebben HCR, ECRE en Amnesty international hun verzoek herhaald om de terugwijzing van personen onder de Dublin procedure naar Bulgarije op te schorten ; Dat inderdaad, zelfs indien inspanningen konden worden vastgesteld, blijven deze onvoldoende, ondermeer gezien het kwetsbare personen betreft.

« UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable » (stuk 4, p. 29)

II) Verslechtering van de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 stelt vast dat de opvangomstandigheden steeds maar verslechterd zijn tijdens 2015, zodat men hem niet zou kunnen overbrengen naar Bulgarije.

Sinds het jaar 2014, stellen UNHCR en EASO een verslechtering vast van de opvangomstandigheden. Dit wordt geaccentueerd met de wijzigingen in de wetgeving van de zomer 2015.

« Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.” (stuk 8, blz 8)

In een overzicht voor 2015 van Bulgarije vermeldt UNHCR het volgende (stuk 13):

“Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry.”

Dit spreekt tegen de bewering van de bestreden beslissing dat volgens UNHCR de situatie in Bulgarije zou zijn verbeterd in het jaar 2015.

Daarenboven vermeldt het ECRE/Elena rapport (stuk 8), specifiek voor Dublin returnees:

“Following on from legislation which came into force in January 2016, during the admissibility assessment of the subsequent application, for those who have not already been detained, the core group of material rights including food, shelter, social support, medical insurance, free health care,

psychological assistance and a registration card will not be provided. Moreover, the applicant is not entitled to the right to be heard and, therefore, inadmissibility continues to be systematically ruled out for subsequent applications. Where this is the case the applicant is not registered or documented, the right to remain on the territory is lost and any following application will not be given suspensive effect where the previous one has been deemed inadmissible or has been rejected on its substance.”

III) Niet naleving van de rechten van de asielaanvragers

☐ Hindernissen tot de toegang tot de procedure van asielaanvraag

Een opzoekingsnota, gezamenlijk opgesteld door ECRE en ELENA stelt vast dat in Bulgarije de asielaanvragers geconfronteerd worden door vele hindernissen in alle stadia van de procedure. (stuk 8, blz 1).

Vanuit algemeen standpunt, rapporteert de nota vele lacunes in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van de tolkendiensten (blz 5)

« (...) the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview”

De registratie van een asielaanvraag geeft niet noodzakelijk toegang tot de behandeling van de aanvraag. Er bestaat evenmin een beperkte duur in de behandeling van de aanvraag.

« The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application. Indeed, there is no time limit for the application to be forwarded to the State Agency for Refugees (SAR)....” (blz 2)

Het statuut van de personen, die werden teruggestuurd krachtens een Dublin-procedure, in de toegang tot de asielaanvraag is bijzonder onduidelijk:

« The status of those returned under the Regulation remains unclear » (blz 4)

De behandeling varieert in functie van de graad van voortgang van hun aanvraag.

Volgens het stadium van de aanvraag kunnen de Dublin-terugkeerders perfect beschouwd worden als illegale immigranten en vastgehouden worden voor een lange periode :

“As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails”.

Er zijn namelijk verschillende vertragingen door het feit van de tekortkoming in zake van de tolkendienst.

Er dient ook benadrukt te worden dat “gedublineerde” asielzoekers door de grenspolitie ontvangen worden bij hun overdracht naar Bulgarië... datzelfde dienst dat verantwoordelijk is voor talrijke schendingen van de basisrechten van de migranten aan de grenzen (!) :

“Si une personne est transférée en Bulgarie en application de Dublin II, la police aux frontières le recevra à son entrée en Bulgarie. » (<http://www.dublin-project.eu/fr/Bulgarie>, in bijlage)

☐ Automatische van de plaatsing in opsluiting

De aanvragers die hun eerste aanvraag doen worden systematisch in opsluiting geplaatst in tegenstelling tot de aanbevelingen van het HCR die aanbeveelt om daar slechts uitzonderlijk een beroep op te doen

Dit is de vaststelling van de nota tot opzoeking in februari 2016 gepubliceerd door ECRE en Elena:

« Detention for first applicants is therefore, systematically applied in Bulgaria. To illustrate 9,530 out of the 12, 738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these pre-removal detention.” (blz 2 van de nota, stuk 8)

Het is eveneens de vaststelling opgesteld door The Cordelia Foundation in een rapport daterend van januari 2016 en met titel : From torture to detention :

« in practice asylum-seekers have been frequently detained” (stuk 9, blz 8)

Er dient te worden genoteerd dat voor zij die een asielaanvraag doen in opsluiting er geen toegang is tot een tolk. De asielaanvragers blijven dus verstoken van alle inlichtingen en van hun rechten.

« For those applying for asylum in detention, specifically in relation to those placed in the pre-removal centres, there are no interpretation services available rendering any access to information on asylum processes practically impossible” (blz 3)

□ *Betreurenswaardige detentieomstandigheden :*

Het rapport gepubliceerd door ECRE en ELENA (stuk 8) stelt vast dat er een overbevolking is in de centra. Er zijn niet genoeg plaatsen in de detentiecentra en personen zijn verplicht om te slapen in de gangen:

“overpopulation in all of the detention centres has been consistently documented by the Fundamental Rights Agency of the European Union (FRA). Updates in October noted that Lyubimets centre was over 40 % above the occupancy rate and that persons were forced to sleep in corridors in Busmantsi.” (stuk 8 blz 7)

Overigens heeft het Comité ter voorkoming van foltering en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens betreurenswaardige omstandigheden gerapporteerd:

“The Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights have all asserted poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.⁵⁴ In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM.” (stuk 8 blz 7)

□ *Ontbreken van rechtsbijstand*

De opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA, stuk 8) stelt eveneens vast dat sinds juli 2015 er geen mogelijkheden meer bestaan in eerste instantie voor het bekomen van rechtsbijstand :

« In addition, since 1 July 2015 there is no State funded legal aid for the first instance of status determination for any asylum applicant and whilst legal aid is provided for appeals under the budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance and representation during the eligibility interview and upon receipt of a negative first decision. ²⁴ Consequently, effective access to the procedure for applicants is negated. In light of the consistent failings identified in status determination proceedings,²⁵ such curtailment of procedural rights is particularly dramatic for those nationalities detained given the extremely low recognition rates for these individuals.” (blz 3, 4)

Er is eveneens een tekort aan gerechtelijke vertegenwoordiging tijdens de zittingen. (blz 6)

IV) *De slechte behandeling en de brutaliteit van de politie ondergaan door de migranten en de asielaanvragers*

Meerdere internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch of nog het Amerikaanse ministerie, stellen vast dat de migranten politiegeweld ondergaan evenals diefstallen en de slechte detentieomstandigheden (stukken 5, 6 en 7).

Al deze internationale organisaties rapporteren dat de Bulgaarse politiemacht :

- de goederen en het geld stelen van de asielaanvragers
- de asielaanvragers slaan en fysiek mishandelen
- de asielaanvragers opjagen en hun honden op hen loslaten ;

Slechte detentieomstandigheden in hun detentiecentra:

- de asielaanvragers worden geslagen ;
- er zijn geen goede hygiënische omstandigheden ;
- de asielaanvragers krijgen onvoldoende te eten in deze centra.

Aldus rapporteert het rapport van Amnesty International (stuk 5) het volgende :

« The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground”

Het rapport van het Amerikaanse ministerie (stuk 7) preciseert :

« Refugee Abuse: Human Rights Watch and Bordermonitoring Bulgaria alleged that violence against asylum seekers, including beating and humiliation, took place at the border. Other local NGOs expressed concern over the accuracy of those reports, and while they acknowledged having knowledge of cases of violence against asylum seekers, they did not believe there was a systematic policy to apply violence. Authorities refused to investigate the allegations. The State Agency for Refugees further accused NGOs of organizing riots and strikes in the reception centers »

Er zijn vele onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije.

De Europese Commissie heeft vorderingen voor tekortkomingen ingesteld tegen de Bulgaarse Staat in november 2014 met betrekking tot de onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije. Zij heeft eveneens een inbreukprocedure ingesteld tegen de Bulgaarse staat in september 2015 met betrekking tot de niet-omzetting van de Kwalificatie Richtlijn.

In een artikel van 11 april 2016 van francetvinfo.fr leest men het volgende (stuk 11):

“Des associations bulgares réclament des sanctions, après la diffusion d'images dégradantes sur les réseaux sociaux, montrant des migrants ligotés et couchés à terre. En Bulgarie, des milices se constituent pour faire elles-mêmes la chasse aux migrants qui passent la frontière turque. Le gouvernement ne condamne qu'à demi-mots ces actes souvent humiliants.

Officiellement, le chef de la police aux frontières reproche à ces milices "d'utiliser la force" et de faire le travail de ses services. Mais le gouvernement bulgare n'a pour le moment intenté aucune action contre ces attaques. "Quand chaque citoyen bulgare apporte son aide à l'armée ou à la police, cette aide nous est toujours utile," estime d'ailleurs le Premier ministre Boïko Borisov. Et la première chaîne privée de télévision du pays les qualifie même de "héros", explique France 2.

La Bulgarie gouvernement continue en outre d'ériger une clôture à la frontière turque, un passage qui pourrait devenir le nouvel accès à l'ouest de l'Europe, après la fermeture de la frontière grecque. »

Er moet ook gewezen worden op het racisme en xenofobie die tegenover vreemdelingen aangemoedigd worden in Bulgarije. Het gevolg is niet enkel marginale discriminatie, maar grootschalig geweld en denigrerende behandeling tegenover asielzoekers.

Volgens de voorzitter van France terre d'asile is de Bulgaarse regering verantwoordelijk (stuk 12):

« Le choc après la diffusion d'images montrant des réfugiés ligotés par des milices privées en Bulgarie : "Les premiers responsables sont les autorités bulgares et leur Premier ministre", accuse sur France Info Pierre Henry, président de l'association France terre d'asile. "Quand les autorités d'un pays délivrent des certificats de mérite à des citoyens ou des miliciens privés pour dénoncer la présence de migrants, il ne faut s'étonner d'aucune dérive", dit-il. »

Ten slotte moet ook vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker exact dezelfde situatie beschrijven als de situatie beschreven door de rapporten hierboven geciteerd. De vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen in geval van overdracht aan Bulgarije is dus gegrond.

Uw Raad heeft al twijfels geuit over de conclusies die getrokken worden door verwerende partij uit de rapporten over Bulgarije in een recent arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016:

(...)

Er zijn daarnaast geen enkele individuele waarborgen dat verzoeker wel degelijk van een menswaardig opvang en een procedure overeenkomstig de richtlijnen zal genieten.

☐ *Derde onderdeel*

Verwerende partij besloot dat verzoeker binnen een “termijn van 10 dagen” het land diende te verlaten en zich moest aanbieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

Verwerende partij motiveert nochtans geenszins het keuze van dit termijn, dat afwijkt van het – gewone – termijn van 30 dagen, en schendt bijgevolg de motiveringsplichten.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 1-4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij gedwongen wordt terug te keren naar Bulgarije, waar hij een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert, waaronder arbitraire arrestaties en onmenselijke opvangomstandigheden. Hij zou ook riskeren om terug te worden gestuurd naar Afghanistan. Hij stelt dat hij al het slachtoffer is geweest van schendingen in Bulgarije. Hij zou er geslagen zijn. Het AIDA rapport zou stellen dat de opvangomstandigheden verslechterd zijn in 2015. Verschillende internationale organisaties zouden nog steeds vragen om de overdracht aan Bulgarije op te schorten. Hij verwijst naar een opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA) en stelt dat er veel lacunes zouden zijn in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van tolkdiensten. Er zou sprake zijn van systematische opsluiting. Zij die een asielaanvraag indienen in opsluiting zouden geen toegang hebben tot een tolk. Hij verwijst vervolgens naar de slechte behandeling en brutaliteit van de politie en naar terugwijzingen naar Turkije.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een lezing van de bijlage 26quater blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de bijlage 26quater werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“(…) Betreffende de vermeende slechte behandeling, meer bepaald de vermeende slagen door de politie en de slagen en schoppen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Wat de schoppen en slagen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod betreft, merken we op dat de betrokkene niet specificeert of hijzelf slachtoffer was van deze vermeende feiten, aangezien hij in algemene bewoordingen het volgende stelt: 'deed men dit toch, dan werden er slagen en schoppen uitgedeeld'. De betrokkene geeft aldus niet aan dat hijzelf onderwerp was van een dergelijke vermeende behandeling. De betrokkene stelde wel dat hij door de politie geslagen werd, maar gezien de betrokkene deze vermeende feiten niet verder weet te duiden, menen we te mogen besluiten dat deze zich niet afspeelden binnen het gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. We merken dienaangaande op dat de betrokkene al een bij een eerste illegale binnenkomst gerepatriëerd werd naar Turkije en vervolgens nogmaals op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen voedsel zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben.(…)”

Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde 15 nachten verbleven te hebben in Bulgarije, is het geenszins kennelijk onredelijk van hem te verwachten dat hij nauwkeurige verklaringen had kunnen afleggen met betrekking tot de omstandigheden van zijn verblijf. Derhalve werd in de bestreden beslissing gesteld dat hij de vermeende feiten niet verder heeft geduid.

In de bestreden beslissing werd expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije:

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens echtgenote en kinderen zich allen in Afghanistan bevinden. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene, zoals vermeld, geen gezondheidsproblemen te kennen. Wel maakte hij gewag van stress. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Waar verzoeker stelt dat uit het AIDA rapport van september 2015 blijkt dat de opvangomstandigheden verslechterd zijn in de tijd 2015, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid als zouden de minimumnormen niet meer gerespecteerd worden door de Bulgaarse autoriteiten.

Het AIDA rapport vermeldt immers expliciet op blz. 28 dat asielzoekers die worden overgedragen vanuit een andere lidstaat, in principe geen problemen ondervinden m.b.t. toegang tot de asielprocedure in Bulgarije "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return." Er wordt eveneens gesteld dat voorafgaandelijk aan de aankomst van de Dublinterugkeerders, SAR de grenspolitie informeert aangaande de geplande aankomst en of de terugkeerder zal worden overgedragen naar een aankomst-asielcentrum of een immigratie-detentiecentrum en dat die beslissing afhangt van de procedure waarin de Dublinterugkeerder zich bevindt "Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below." Zoals ook vermeld werd in de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. In de beslissing werd op grond van de vaststelling dat er ten aanzien van hem nog geen beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, geoordeeld dat hij overgedragen zal worden aan een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum. Verzoeker betwist niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om, indien nodig, verhaal te halen bij de daartoe bevoegde instanties. Het is evenmin kennelijk onredelijk om van verzoeker, als asielzoeker, te verwachten dat hij op een zo nauwkeurig mogelijke manier beschrijft op welke plaatsen hij heeft verbleven en op welke wijze hij mensonwaardig zijn behandeld.

In het Aida rapport wordt op pagina 30 expliciet gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije "There have been so far no complaints about the quality of transcripts of interviews."

Verzoeker verwijst naar xenofobie en intolerantie, doch hiermee toont hij niet aan dat hij als Dublinterugkeerder niet de nodige garanties geboden zal worden in het kader van zijn asielprocedure.

Het rapport van Amnesty International "fear and fences (...)" van 17 november 2015 waarnaar verzoeker verwijst gaat in op de push backs en niet op de situatie van Dublinterugkeerders. Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden als zou Amnesty International alle Lidstaten oproepen op geen overdrachten meer uit te voeren aan Bulgarije.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport "ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria", dient te worden opgemerkt dat hierin inderdaad melding wordt gemaakt van enkele problemen waarmee de asielprocedure te kampen heeft. Er dient hierbij echter gewezen te worden op het feit dat in het rapport zelf gesteld werd dat de problemen reeds geïdentificeerd werden in 2014. In de bestreden beslissing wordt ook niet ontkend dat er problemen zijn, er werd immers expliciet gesteld dat het bestuur zich bewust is van de kanttekeningen die kunnen worden geplaatst, maar dat hierbij erop gewezen dient te worden dat de problemen die er zijn geen structurele problemen uitmaken en geen schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het Rapport van de Cordelia Foundation gaat niet in op de situatie van Dublinterugkeerders. War verzoeker ingaat op de situatie van kwetsbare personen toont hij niet aan tot die groep te behoren. In de bestreden beslissing werd er dienaangaande immers op gewezen dat hij een alleenstaande volwassen man is die niet lijdt aan gezondheidsproblemen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

"(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde 'Dublinterugkeerder' in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde 'Dublin-returnee' zou orden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte om details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten 'zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

4.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden bovendien een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds

vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van het voeren van een grondig en geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van de betrokken persoon en van het schorsen van de tenuitvoerlegging van de overdracht indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op het uitdrukkelijke verzet van de verzoeker tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

In de bestreden beslissing haalt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan dat het UNHCR in het rapport *"Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, oordeelde dat zijn oproep van begin 2014 om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten niet langer gerechtvaardigd is en wordt verder nog een keer opgemerkt dat het UNHCR tot heden de staten die gebonden zijn door de Dublin III-verordening *"niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*. Blijkbaar hecht hij hieraan dus een groot belang. Het in de update van 1 april 2014 herziene standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen *"refoulement"*.

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal recht en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van de verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Voorts wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing op dat in *"de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Diana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015)"* (hierna: AIDA-rapport) wordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ervan bewust is dat het AIDA-rapport *"kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije"*, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel"*.

Gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoeker thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte diende te zijn bij het nemen van de bestreden beslissing, kan de conclusie die de gemachtigde uit de informatie uit het AIDA-rapport trekt niet zonder meer worden bijgetreden.

De verzoeker wijst er terecht op dat in het AIDA-rapport, waarnaar ook in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated"* (p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated"* (p. 11) en *"Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures"* (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de asielprocedure sinds begin 2015.

Wat betreft de asielprocedure wordt in het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid. In het verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 dat de verzoeker aanhaalt, wordt melding gemaakt van het gegeven dat er niet steeds tolken beschikbaar zijn, dat tolken worden ingeschakeld die niet de taal spreken van de kandidaat-vluchteling, dat kandidaat-vluchtelingen wordt gevraagd om gehoorverslagen te ondertekenen waarvan de inhoud hen niet werd meegedeeld en dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie. Daarnaast verwijst de verzoeker ook nog naar een passage in het verslag waaruit blijkt dat sinds 1 juli 2015 niet langer wordt voorzien in juridische bijstand tijdens de eerste aanleg van de asielprocedure, wat de toegang tot de rechter in een latere fase bemoeilijkt. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Voorts dient ook rekening te worden gehouden met de verklaringen van de verzoeker, die verklaarde einde 2015 in Bulgarije te hebben verbleven waar hij 13 dagen werd opgesloten in een vluchtelingenkamp waar hij geen eten kreeg en niet naar het toilet mocht. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat wat betreft het feit dat de verzoeker geen voedsel zou hebben gekregen tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum, het AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat – ondanks de tekortkomingen – nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematisch gebrek aan eten en drinken. De gemachtigde acht het onwaarschijnlijk dat de verzoeker gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben. De gemachtigde merkt verder op dat de verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde – behoudens stress – geen gezondheidsproblemen te ervaren. Deze beweringen contrasteren volgens de gemachtigde sterk met de totale afwezigheid van voedsel gedurende 13 dagen.

Hoewel in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan zodat de verwerende partij dus in beginsel vermogen aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat, geldt deze premisse evenwel niet indien zij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat

toelaten te concluderen dat indien zij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het in de bestreden beslissing terecht stelt is elke lidstaat *“dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van (het) EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam integendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije.

In die optiek kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet onkundig zijn van de inhoud van de opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, waarnaar de verzoeker thans verwijst (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8). Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie, die bovendien reeds meermaals door de Raad in ogenschouw werd genomen bij schorsingsarresten die dateren van vóór de bestreden beslissing. In dit verslag wordt vermeld dat het Fundamental Rights Agency van de Europese Unie op consistente wijze een problematiek van overbevolking in alle detentiecentra heeft gedocumenteerd op het einde van 2015. De omstandigheden van detentie zijn uitgebreid en consistent gedocumenteerd. Het Committee for the Prevention of Torture en de Europese Commissaris voor Mensenrechten hebben zowel slechte hygiënische omstandigheden vastgesteld als een schamele voedselbedeling (*“poor nutrition”*). Hoewel het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker gedurende 13 dagen geen voedsel toebedeeld kreeg, blijken zijn verklaringen inzake hygiëne en voedselbedeling niet geheel inconsistent met wat werd vastgesteld door internationale objectieve waarnemers, zoals beschreven in de opzoekingsnota van ECRE/ELENA. Gelijkaardige vaststellingen zijn trouwens terug te vinden in het AIDA-rapport waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich baseert. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit het gegeven dat een asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een lidstaat, niet kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van de asielzoeker niet alsnog het geval zou zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze asielzoeker langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangomstandigheden derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn.

Tevens wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra opnieuw veel te wensen overlaten. In het meer recente verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 wordt in de door de verzoeker aangehaalde passage zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp. Zoals de verzoeker opmerkt, blijkt dan ook dat zijn verklaringen tijdens het Dublingehoor congruent zijn aan de vaststellingen in het ECRE/ELENA rapport.

Het feit dat de verzoeker geen specifieke noden heeft of dat er geen sprake is van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid is niet dienstig, daar de loutere ontstentenis van het hebben van een kwetsbaar profiel geen reden vormt om een asielzoeker bepaalde grondrechten te ontzeggen.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de concrete verklaringen van de verzoeker en de inhoud van de meer recente verslagen waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet onkundig kon zijn, dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“ernstige gebreken”* zijn. Het

feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar de verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

4.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar zij opmerkt dat in het rapport van ECRE/ELENA van februari 2016 zelf gesteld werd dat de problemen waarvan melding wordt gemaakt “*reeds geïdentificeerd werden in 2014*”, gaat zij er aan voorbij dat er zowel in het AIDA-rapport als in het genoemde rapport van ECRE/ELENA van februari 2016 sprake is van een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de asielprocedure sinds 2015 en dat niet blijkt dat met deze verslechterde toestand rekening werd gehouden.

Voorts kan de verwerende partij niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Waar zij verder verwijst naar arresten van maart en april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

4.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN